

No és fàcil conservar la salut si, durant el desdèjuni, escoltes a la ràdio [els pronunciaments militars del Banco de España](#) després d'haver constatat, pam a pam, la desvergonya d'empreses com [Azuvi](#) o [Marie Claire](#), entre tantíssimes altres. En un parell d'anys, a colp d'ERO, les dues companyies s'han espolsat gran part de la seua plantilla i, mesos després, molts treballadors continuen sense cobrar les liquidacions i indemnitzacions que els pertoquen. Mon pare sovint em diu que el paper és *molt sofrit* i té raó: les empreses al·leguen en els jutjats que, si paguen, no serà possible el seu «*pla de viabilitat*» (cas de Marie Claire) o bé, simplement, «*falta de tresoreria*». I tots muts i a la gàbia. Aquest darrer és el cas de la taulellera Azuvi, amb més de mig segle d'història de producció ceràmica. Tanca, com no, amb un darrer **ERO** que fotrà al carrer els 100 empleats supervivents, i això sense haver saldat encara els deutes laborals precedents. Per molt que governants, polítics, sindicats i magistrats s'ompliguen la boca clamant que vivim en un sistema garantista, tots sabem que això no és cert de cap de les maneres: gairebé tothom sap d'algun familiar, amic, conegut o bloguer que té el lleig costum de queixar-se amargament perquè l'han acomiadat amb plena impunitat empresarial, sense la indemnització pertinent, fins i tot sense els papers de l'atur; en qualsevol cas, amb uns terminis de cobertures estatals que s'allarguen més mesos que la fam. Però, és clar, aquesta gran flexibilitat expeditiva de les empreses, demostrada durant la crisi, aquesta *flexinseguretat* en els acomiadaments, mai no apareix en els higiènics titulars quan Miguel Ángel Fernández Ordóñez (*Mafo* per als enemics), governador del Banc d'Espanya, balla amb tacons d'agulla [agarrat a Rajoy](#) sobre les tombes dels expulsats, alhora que canten, per enèsima vegada, [abaratir els comiats](#) com a recepta indispensable de la [reforma laboral](#) per a sortir de la crisi. Per cert, [quant cobra Mafo?](#) No s'ha fet públic mai.

«De manars i garrotades», d'Ovidi Montllor